

ningståg. — 3) (fig.) Lefnad, lefnadslopp. — 4) Gång, t. ex. på fartyg. *V-en på en brygga*, den öfra plankbeklädnaden, som täcker vasarna. — 5) (sjöt.) *Hafva v.*, säges om en kompass, då den är allt för qvick.

VANDRINGSLOPP, n. 3. (fig.) Lefnadslopp.

VANDRINGSMAN, m. 3. pl. — *män*. Se *Vandrare*. (Fig.) *Vi äro v-smån på jorden*, vi vistas blott för en tid på jorden.

VANDRINGSSTAF, m. 2. pl. — *stafvar*. En vandringsmans staf. (Fig.) *Nedlätta v-en*, dö.

VANE, se *Vana*.

VANER, vän'r, pl. 3. 1) Ett folkslag, med hvilket Asarne länge förde krig, måhända Wendernes förfäder. — 2) (nord. myt.) Ett slags guda-väsende, beslägtade med Asar och Alfier.

VANFRÄJD, m. sing. Dålig fräjd. *Vara i v.*, hafva dålig fräjd, elakt rykte om sig. — *Syn*. Vanrykte. [-frägd.]

VANFRÄJDA, v. a. 1. Sätta i elakt rykte. — *Syn*. Vanrykta. — *V-d*, part. pass. o. adj. 2. Illa beryktad. [-frägd.]

VANFÖR, vänfö'r, a. 2. Genom kroppslite eller på annat sätt oförmögen till arbete.

VANFÖRE, vänfö're, n. 4. Se *Menföre*.

VANGIFTE, n. 4. Se *Mesallians*.

VANGÖMMO, vän gö'mmo, f. sing. oböjl., egentl. gammal böjd kasus. (lagt.) Bristande värd.

VANHEDER, vanhéd'r, m. sing. Förlust af hedern; hvad som skämmer, sätter fläck på ens heder. — *Syn*. Skam, Vanära, Nesa, Skymf.

VANHEDERLIG, a. 2. Som medfö'r vanheder. *V-t straff*. *V. fred*. — *Syn*. Vanhedrande, Vanärande, Skamlig, Skymflig, Neslig. — *Vanhederligt*, adv.

VANHEDRA, v. a. 1. Skämma, skada ens heder; bringa vanheder. *Detta handlingssätt v-r honom*. *V. en qvinna*, se *Vanära*. — *Syn*. Vanära, Befläcka, Besudla. — *V. sig*, v. r. Ådraga sig vanheder. — *V-nde*, part. akt. o. adj. 1. Se *Vanhederlig*. — *Vanhedrande*, n. 4.

VANHELGA, v. a. 1. Se *Ohelga*.

VANHELGANDE, n. 4. eller

VANHELGD, vanhäll'gd, f. 3. Se *Ohelgande*.

VANHÄFD, vanhäv'vd, f. 3. Försummad häfd ell. värd. *Åkern ligger i v.*, är vanskött.

VANHÄFDA, vanhäv'vda, v. a. 1. Försumma skötseln af något. *V. åker*. — *Syn*. Vansköta.

VANILL, vani'll, m. sing. En fin, väluktande krydda, som erhålles af de torkade fröskidorna utaf vanillörten. — Skrifves och uttalas äfv. *Vanilj*. [Vanille.]

VANILLBRÖD, vani'llbrö'd, n. sing. Ett slags fint bröd, kryddadt med vanill.

VANILLCHOKLAD, vani'llschoklad, m. 3. Choklad, kryddad med vanill.

VANILLGLASS, vani'llglass, m. 3. Glass, som tillredes med vanill.

VANILLSPRIT, vani'llsprit, m. 3. Sprit, som fått stå och draga på sönderskuren vanill.

VANILLÖRT, vani'llö'rrt, f. 3. En parasitväxt, som klättrar på träd, och hvars fröhus lemna vanill. *Vanilla aromatica*.

VANK, vånkg, m. sing. oböjl. (af *Van*, brist) Brist i kroppsligt afseende. *Utan v. och lyte*, felfri, fullkomlig. — Nyttjas stundom äfv. figurligt om andlig ofullkomlighet.

VANKA, vånkga, v. n. 1. 1) Gå på ett vaggande sätt. *V. som en anka*. — 2) Gå hit och dit, utan något visst ändamål. *Gå och v. V. af och an. V. omkring*. — *V-nde*, part. pres. o. adj. 1. *V. gång*. — *Vankande*, n. 4.

VANKANT, vånkánt, m. 3. Ojemnhet i kanten af timmer och bräder, hvilken vid fogning hindrar tätheten.

VANKANTIG, a. 2. Som har vankant.

VANKAS, vånkgkass, v. dep. 1. Vara att finna, att få. *När smultronen v. Der v-des stryk. Hålla till godo hvad som v.*

VANKELMOD, vånkgk'lmod, n. sing. Vankelmodigt sinne.

VANKELMODIG, vånkgk'lmodigg, a. 2. (af *Vanka*) Som ofta, utan giltigt skäl, ändrar sina föresatser. — *Vankelmodigt*, adv.

VANKELMODIGHET, f. 3. Se *Vankelmod*.

VANKLÅDA, v. a. 2. (föga brukl.) Se *Missklåda*.

VANLIG, a. 2. (af *Vana*) Som är eller sker efter vanan; som hörer till den allmänna ordningen; som i allmänhet finnes, förekommer, brukas. *På v. tid. V. kost, mat. V. sed. V-a menniskor. I v-t tal. På v-t sätt, efter v-t bruk. Det är v-t, att...*

VANLIGEN, vänligän, adv. På vanligt sätt, efter vanligheten, i allmänhet. *V. stiger han upp bittida*. — *Syn*. Vanligt, Vanligtvis, Merendels.

VANLIGHET, f. 3. Det vanliga. *Efter v-en*, såsom vanligt. *Glad efter v.*

VANLIGT, adv. Se *Vanligen*. *Såsom v.*, på vanligt sätt.

VANLIGTVIS, adv. Se *Vanligen*.

VANLOTTAD, a. 2. Illa lottad. *V. af naturen*.

VANMAKT, vånmäkt, f. 3. 1) Tillstånd, bestående i ett plötsligt, men öfvergående afbrott i så väl den yttre som inre livsverksamheten och fullkomlig frånvaro af medvetandet. *Falla i v. En v. öfverföll honom*. — 2) (fig.) Bristande makt, svaghet. *Ett rikes v.* [-mägt.]

VANMÄKTIG, a. 2. 1) Fallen i vånkraft. — 2) (fig.) Som ingenting förmår. *V-a bemödanden*. [-mägt -.]

VANMÄKTIGHET, f. 3. Se *Vånkraft*. [-mägt -.]

VANMÄKTIGT, adv. På ett vånkraftigt sätt; utan att något kunna förmå. [-mägt -.]

VANNA, f. 1. 1) Redskap, hvarmed säd rensas eller frön skiljas ifrån hinner och skal. — 2) (kem.) Kärl, hvori man vid gasförsök har det vatten eller qvicksilfver, hvaröfver gasen skall uppfångas.

VANNA, v. a. 1. Medelst en vanna rensa säd eller skilja frön ifrån hinner och skal. — *Van-ning*, f. 2.

VANNARE, m. 3. En som vannar.

VANPRIS, vänpr'is, n. 3. Pris, betydligt understigande det vanliga. *Falla i v.*, falla till ytterst lågt pris.

VANPRYDA, v. a. 2. Se *Misspryda*.

VANRYKT, vänry'ckt, m. sing. Se *Vånkötsel*.

VANRYKTA, v. a. 1. I. Se *Vånköta*.

VANRYKTA, v. a. 1. II. Bringa i vånrykte, ådraga elakt rykte. — *V-d*, part. pass. o. adj. 1. Se *Vanfräjdad*. — *Vanryktande*, n. 4.

VANRYKTE, vänry'ckte, n. 4. Elakt rykte. *Vara, bringa, komma i v.*

VANSINNE, n. sing. Se *Vansinnighet*.

VANSINNIG, a. 2. 1) Som mistat förstståndets bruk. *En v. menniska*. — *Syn*. Vanvettig, Förryckt, Svagsint, Sinnessvag, Galen, Tokig, Rasande, Besatt, Ursinnig, Kolbrig, Vurmig, Afsvita. — 2) Som röjer vansinnighet. *V-a blickar*. —